

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

בס"ד • י סיון ה'תשפ"ה פרשת נשא • גיליון 1512 • נא לשמור על קדושת הגליון

כניסת שבת: י-ם 19:04 ת"א 19:22 חיפה 19:17
צאת השבת: י-ם 20:25 ת"א 20:28 חיפה 20:28

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

אוהב את הבריות

הכהנים מצוים לברך את עמו ישראל באהבה, כפי שהם מברכים קודם ברכת כהנים "אשר קידשנו בקדושתו של אהרון וציוונו לברך את עמו ישראל באהבה" (ש"ע או"ח קכח יא). והטעם שאומרים "באהבה" משום שכתוב בזוהר כי כל כהן שלא אוהב את העם או העם אינו אוהב אותו לא ישא כפיו, (ע' שם באר היטב). ואכן לומדים מאהרון הכהן את המצווה לאהוב את הבריות, כדברי חז"ל "הלל היה אומר הוי מתלמידי של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה" (אבות א). הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל היה מלמד ש'אוהב את הבריות' היא מצווה בפני עצמה ו'מקרבן לתורה' היא מצווה בפני עצמה, ואינן תלויות זו בזו.

לכל ברכה יש כוח והשפעה ולכן כדברי חז"ל "אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך", קל וחומר ברכת כהן.

את כוח הברכה אנו לומדים מאברהם אבינו שנאמר עליו "ואעשך לגוי גדול, ואברכך ואגדלה שמך, והיה ברכה" (בראשית יב ב) כפירוש רש"י "והיה ברכה - הברכות נתונות בידך, עד עכשיו היו בידך, ברכתי לאדם ונוח ומעכשיו אתה תברך את אשר תחפץ". ואברהם אבינו בעל העין הטובה שנאמר עליו "אברהם אוהבי" הוריש את כוח הברכה לישראל בכלל ולכהנים בפרט, אשר יש בכוח ברכתם לפתוח שערי עולם הרחמים, לבטל גזרות ולהפוך מידת הדין לרחמים (ע' 'שערי אורה' שער י קא).

נכון לעכשיו, בדורנו שתל הקב"ה את נשמתם של הכהנים הגדולים הרא"י הכהן קוק זצ"ל, בעל האורות, ובנו יחידו הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל, מפיץ ומנחיל האורות, שניהם היו אוהבי הבריות, אוהבי ישראל ואוהבי ארץ ישראל הגדולים, הם הרועים הנאמנים של הדור, שכיוונו מעשיהם לטובת הדור כולו לזכות אותם ולהגן עליהם ככתוב "אמר צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו" (ישעיה ג י). ואלה הם הרועים האמתיים של ישראל שהקב"ה חפץ בהם הרבה, "שמוסרים עצמם על צאנו ודורשים ומשתדלים על שלומם וטובתם בכל הדרכים ועומדים בפרץ להתפלל עליהם לבטל הגזרות הקשות ולפתוח עליהם שערי ברכה" (ע' רמח"ל מ'סילת ישרים' בסוף חלקי החסידות). זכו הרב זצ"ל ובנו הרב צבי יהודה זצ"ל, להעמיד הרבה תלמידים ותלמידי תלמידים אוהבי ישראל ואוהבי ארץ ישראל ותורת ישראל, המזכים את כלל ישראל, מגינים עליהם במעשיהם ומלמדים עליהם זכות בתפילותיהם. ולא ירחק היום ו'אורותינו' המתוקים של הרב זצ"ל יאירו לכלל האומה, כשם שהכהן הגדול מאחיו היה מזכה מגן ומכפר על כלל ישראל - באהבה.

מהמצפה לניצחון ולישועה השלמה
המברך את עמו ישראל באהבה

דבר הנאמן ב' י"א

העלון מופץ ב-50,000 עותקים

לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302

headoffice@emeir.org.il

ההכנסות קודש למכון מאיר

תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

ברכת ה' היא תעשיר
הרב אמיר דומן עמוד 2

עגלות הנשיאים
הרב אורן טרבלסי עמוד 2

להגביה הכל לשם ה'
הרב יורם אליהו עמוד 3

התבודדות
הרב אברהם אנגל עמוד 3

סטייה לאומית
הרב ליאור לביא עמוד 5

תשלומין כל שבעה
הרב חגי לונדין עמוד 8

לאן פני העולם
הרב שלמה אבינר עמוד 8

בעמוד 7

מכת חשמל
מסוד שיח בעלי תשובה.
הרב יואב מלכא
עמוד 4

זוגיות וחינוך

לקראת יציאה מקשר זוגי לא ראוי אסתר אברהמי ברכת כהנים - מפתח לעוצמה אורית דהן בעמוד 6 <<

לתרומות למכון מאיר:
בטלפון 02-6461328
באתר meirtv.com
או סרקו את הברקוד

• אלפי שיעורים
• קירוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

היו שותפים
בהוספת יהדות באהבה!

בדיעבד, ממקום של "מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו, ואין אנו יכולים". נאלצנו לבחור בין ערכים ששניהם אלווקיים, ולהעמיד אותם זה לעומת זה, ולפעמים זה כ"צורר" לזה: "ככל שיוסיף הגוף בניין, יוסיף השכל חורבן". אך כבר העיר רבי דוד הכהן, הרב הנזיר זצ"ל, שכפי התקדמות הגאולה וחזרת השכינה לציון, עם קיבוץ הגלויות ובניין הארץ - משתנה המשוואה מ"יחס הפוך" ל"יחס ישיר": **כפי אשר יוסיף הגוף - הלאומי והפרטי - בניין, יוסיף רוח ישראל ככל כפליים.**

ה' יתברך בחר בישראל להיות לו "ממלכת כהנים וגוי קדוש" - כדי לתקן עולם במלכות שד-ג, עד ש"כל בני בשר יקראו בשמו" - לאחד שוב את העולמות הנפרדים, לחבר את עץ החיים ועץ הדעת, את ישראל וישורון, את ממלכת יהודה וישראל לעץ אחד - גוי אחד בארץ. ההכרזה המתמדת ש"ריבוי הנכסים ושמידתם" פותח את ברכת ה' לעמו, היא "הצהרת כוונות" אלוקית, בבחינת "סוף מעשה במחשבה תחילה": הקדושה העילאית האינסופית תחייה הכל ותאחד את המציאות כולה ללא שיו, לא בגשמיות ולא ברוחניות. "וְהָיָה ה' לְמִלְכָּךְ עַל-כָּל-הָאָרֶץ, בַּיָּמֵי הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד". רק מתוך ההקשר השלם הזה, יכול וצריך כל יחיד לברר את מקומו האישי והמינון המדויק לו, שבין גשמיות לרוחניות, ששתיהן רצון ה' הן.

שאלות באמונה, עצה והדרכה: amirduman@gmail.com

ברכת ה' היא תעשיר

לא מזמן קראנו בתורה את פרשת הברכות: "אם בחוקותי תלכו... ונתתי גשמיכם בעתם, ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו" וכו'. במילים פשוטות - פרנסה טובה לפני הכל. אחר כך יבואו גם טובות וחסדים כלליים יותר: שלום בארץ, הצלחה מדינית וכו'. אפשר היה לחשוב שאכן, כשמדובר בברית הכוללת שבין ה' יתברך לעמו, יש סדר טבעי ופשוט של קשר שאפשר לתארו בקיצור בביטוי - "קוממיות" - שתי קומות: בראשית קומה חומרית, ועל גביה יוכלו להיבנות אידיאלים רחבים וכלליים.

לעומת זאת, ניתן היה לחשוב שכאשר נצטוו אהרון ובניו הכהנים בפרשתנו, לברך את ישראל יום יום באהבה, תהיה ברכה זו בעלת מגמה "חינוכית" גם כן, ומלבד עצם ההתברכות בסדרת הברכות האלוקיות, תעניק לישראל גם "קריאת כיוון" להבין את "סדרי העדיפויות" בחיים, מה מוביל למה? מה משרת את מה?

וכאן ההפתעה: ברכת הכהנים פותחת במילים: "יברך ה' וישמרך", ומכל ביאורי חז"ל בחר רש"י לקבוע לנו בפירושו הנציח (והחינוכי!) את הפירוש "הגשמי" ביותר, לכאורה: "יברךך" - שיתברכו נכסך. "וישמרך" - שלא יבואו עליך שודדים ליטול ממנו. שהנותן מתנה לעבדו אינו יכול לשמרו מכל אדם, וכיון שבאים לסטים עליו ונטליו אותה ממנו, מה הנאה יש לו במתנה זו? אבל הקב"ה הוא הנותן הוא השומר. והרבה מדרשים דרשו בו בספרי... כאומר - 'אבל פשוטו של מקרא - פרנסה טובה ו"אבטחת הכנסה" לפני הכל'.

מפורסם הסיפור ש"בחתונה הגדולה", שבה התחתנו נכדיהם של הרבי אדמו"ר הזקן ורבי לוי-יצחק מברדיצ'ב, נטל רבנו בעל התניא כוסית 'לחיים', ואמר למחותנו: "לחיים! השם יתברך יעזור לנו בגשמיות וברוחניות". שאל רבי לוי-יצחק: "הכיצד?! וכי גשמיות קודמת לרוחניות?" השיבו רבנו הזקן: "ולא כך מצאנו אצל יעקב אבינו, שאמר תחילה: 'ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש', ורק אחר-כך: 'והיה ה' לי לאלוקים'? הרי שהקדים את הגשמיות לרוחניות". אמר רבי לוי-יצחק: "נו, הגשמיות של יעקב אבינו!... נענה רבי שניאור-זלמן: "נו, והרוחניות של יעקב אבינו!?!..."

וכך נוהגים רבים בישראל, ממוצא חסידי וגם שלא, לברך איש לרעהו "בגשמיות וברוחניות", ובוזה הסדר דווקא. אך מדוע? גם אם "נסמוך" על יעקב אבינו, וכל שכן על הקב"ה בעצמו בברכת כהנים (על פי פירוש רש"י...), כמקור נאמן לסדר הזה, שגשמיות קודמת לרוחניות, עדיין עלינו להבין - מהו ההיגיון? האם לא צודק יותר שהכהנים, אנשי הרוח, המהנכים הנאמנים, יתמידו לשנן לעם ישראל שהרוחניות חשובה יותר, שהיא מטרת החיים, ושהגשמיות היא רק "תומכת לחימה"?

כפי ששינינו: "ואפילו אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם, איני דר אלא במקום תורה! וכן כתוב בספר תהלים, על ידי דוד מלך ישראל: "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף" (אבות ו).

אלא שכל הדיון הזה, "מי בראש?", "מי קודם וחשוב יותר", הוא חלקי וחסר. הוא בא ממקום של

עומק הפרשה הרב און טרבליס ר"מ במכון מאיר

את העגלות. יששכר שבט התורה, ידע לחדש ולכוון לדעתו של נותן התורה. זו תכונה ישראלית מופלאה, שעם ישראל מגלה בעצמו מתוכו את רצונו של הקב"ה מהעולם. לכן על פרישיה זו דורשים חז"ל דרשה מופלאה "יפה את רעיתי כתרצה - כשאת רוצה". כשעמי באמת רוצה לעשות את רצונו של ה' הוא יודע לבד בלי הדרכה מבוהך מה ה' רוצה מעולמו. "לא את צריכה למילף מכלום" - אינך צריכה ללמוד מאף אחד שילמד אותך מה רצוני. בנשיאי ישראל התגלה רצון ישראל שמתאים לרצון העליון ומכוון לדעתו של מקום. עד שבתור נציגי כלל ישראל ראתה עינים מה שלא ראתה אף עינו של משה.⁵

המדרש מביא את דברי נשיא שבט יששכר שנתן את העצה לעגלות: "המשכן הזה שאתם עושים פורח באוויר עשו לו עגלות כדי שיהא נטען בהם". מה הכוונה שהמשכן פורח באוויר? ה' ציווה לעשות את המשכן בתבנית שמייצגת ורומזת לכל העולמות, כביטוי לשכינה ששורה בעולם כולו. הנשיאים הבינו שהקב"ה צריך סיוע במשא העולם. ה' רוצה להנהיג את העולם אבל המשך המאמר בעמוד 5 <

זאת התנדבו הנשיאים ראשונים לחנוכת המשכן. מלבד העצלות, הייתה באמירת הנשיאים גם גאווה? הם חשבו שעמ" לא יצליחו לבדם להביא את כל הנודרש למשכן, ואז הם, שכשמים מנושאים מהעם, יבואו וישלימו את החסר. תיקון הגאווה בא בעגלות. הנשיאים הביאו שש עגלות

כך שכל שני נשיאים הצטרפו יחד ואף נשיא לא תרם עגלה לבדו. כשאדם תורם דבר יקר לבדו זה מבליט אותו ואת מעמדו ועושרו. אך הנשיאים חיפשו את המידה ההפוכה. בענווה התחברו זה לזה ותרמו ביחד. אף אחד לא התנשא על הזולת ולא הבליט את יכולתו ועושרו, וכך תיקנו את גאווהם.

אמנם יש רושם עמוק יותר בעגלות הנשיאים. הרש"ר הירש מעיר שבתרומת העגלות הנשיאים מופיעים כמנהיגים של כלל ישראל, לכן נאמר "ויקריבו נשיאי ישראל". ולא כמנהיגי השבטים, כפי שהופיעו בקרבן החינוך של כל שבט בחנוכת המשכן. תרומת העגלות היא אפוא החיבור של כלל ישראל לנשיאת המשכן. המדרש³ אומר שנשיא שבט יששכר נתן להם את העצה לתרום

עגלות הנשיאים

ביום חנוכת המשכן הביאו הנשיאים קרבן משותף לכולם. ויביאו את קרבנם לפני ה' שש עגלות צב ושני עשר בקר". מתנת הנשיאים יוצאת דופן. זו הפעם הראשונה שבה חלקים מעם ישראל עושים פעולה מדעתם והיא משנה את הסדר האלוקי שנקבע לדברים. ה' ציווה

שהלוויים יישאו את המשכן, ולא ציווה למשה להכין עגלות שיעזרו להם בכך. תרומת העגלות הפתיעה את משה עד שחשב שה' בחר בציוויר חדש להעביר את התורה, ובמקום לצוות אותו ציווה לנשיאים להביא את העגלות. אבל ה' אמר לו "קח מאיתם" -

שאף שהם הביאו מעצמם הסכימה דעתו על ידם. וצריך להבין שאם רצון ה' שיהיו עגלות לנשיאת המשכן, מדוע לא ציווה זאת מראש אלא חיכה שהנשיאים יביאו מעצמם?

בנדבת המשכן נאמר "הנשיאים הביאו את אבני השוהם ואת אבני המילואים לאפוד ולחושן". מסביר רש"י¹ שנחסרה אות ' משמם משום שהתעצלו ואמרו שיתנדבו ישראל מה שהם יכולים, ומה שלא יביאו אנו נשלים. וכדי לתקן

להגביה הכל לשם ה'

נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, וביארו חז"ל שזה בא ללמד "שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין". הרמב"ם כתב "שמי שנדר נדרים כדי לכוון דעותיו ולתקן את מעשיו הרי זה זריז ומשובח", ומביא דוגמה, אם אדם היה זולל ביותר, ואסר על עצמו לאכול בשר שנה או שנתיים וכו', כל זה דרך לעבוד את ה'. כלומר, הנדרים והנזירות הם מדרכי עבודת ה'. הנתיבות שלום מביא עוד מאמרים דומים, ומכולם עולה שעניין הנזירות הוא מדרגה בעבודת ה', כמו שמפורש בפרשת הנזיר, שהוא נקרא קדוש שנאמר "קדוש יהיה". ומצד שני, מובא בגמרא שהנזיר נקרא חוטא, כך אומר ר' אלעזר הקפר בגמרא בנזיר. למה נאמר בנזיר, 'וכפר עליו מאשר חטא על הנפש', וכי איזה נפש חטא זה - אלא שציער עצמו מן היין". וכן קשה, הרמב"ם עצמו שכותב בהלכות דעות, "שמה יאמר אדם הואיל והקנאה והתאוה והכבוד וכו', דרך רעה הן ומוציאים את האדם מן העולם, אפרוש מהם ביותר ואתרחק לצד האחרון, עד שלא יאכל בשר ולא ישתה יין ולא ישא אישה,

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

יתברך ולעבודתו, כי שש עגלות הצב הם עניינים גשמיים והם הרימו אותם לעבודת ה', לא רק שהם לא מזיקים, אלא זה התכלית שה' רוצה מאתנו ביחס לענייני העוה"ז שיעלה הכל לעבודת ה'. אם כן, כאשר עומדת בפני האדם השאלה באיזו דרך יבחר לעבוד את ה', אם להתנער ולפרוש לגמרי מכל ענייני עוה"ז ולא יינה מהם כלל, או שיעסוק בענייני הנאות עוה"ז, ויגביהם לה' יתברך, עולה מדבריו של התורה אבות, שתכלית הבריאה ותכלית עבודת ה' היא שיהודי יעסוק בכל העניינים הגשמיים וירים את הכל לשם ה', וכך הוא מחבר תחנותים בעליונים. אמנם הדרך לפרוש מענייני העוה"ז היא קלה יותר, אבל המדרגה היותר גבוהה, היא להעלות את כל ענייני העוה"ז לה' יתברך שזו התכלית הרצויה והמועדפת. לכן אמרה התורה בנזיר, אם אין לו ברירה ופחז עליו יצרו, בנזירות הזו שהוא מקבל על עצמו הוא נקרא קדוש. אבל מי שיכול להרים את כל מעשיו לשם ה' ולא עשה כן, נקרא חוטא על שציער עצמו מן היין, כי תכלית הבריאה כמו שביארנו, שיהודי יעלה את על ענייני העולם הזה לשם ה'.

*לקט של דברי חסידות מאבות חסידות סלונים

גם זו היא דרך רעה ואסור לילך בה, והמהלך בדרך זו נקרא חוטא". האיך זה סותר את שהבאנו למעלה מדבריו, שהפרישות מכל ענייני התאוות היא דרך טובה לכוון דעותיו ודרכיו של האדם? עונה הנתיבות שלום על-פי דברים שכתב בתורת אבות* הסבא הקדוש מסלונים, שביאר את סמיכות הפרשיות בפרשה - בתחילה פרשת נזיר, אחר כך ברכת כוהנים, ואחריה פרשת הנשיאים. תחילת העבודה של האדם, היא עניין הנזיר, שפורש מכל הנאות העולם הזה לבל יבוא לידי ניסיון, כי הנאות העוה"ז כולן ניסיונות לאדם, ולכן הוא מתנזר ופורש מהם. אמנם הוא מתנער מענייני החומר אבל, אין זו תכלית עבודת ה' שהיא לחבר תחנותים בעליונים, על כך באה אחריה פרשת ברכת כוהנים שהיא דרגה נעלה יותר, שמגיע לכך שגם בעסקו בענייני העוה"ז תהיה כוונתו לשם שמים, כמו שחז"ל דרשו בספרי "יברך ה' - בממון, וישמרך" - מן המזיקים, כלומר, ה' יברך אותך בכל ענייני העוה"ז שלא תינזק מהממון ושאר העניינים גשמיים, וזה לא ינתק אותך מהקדוש ברוך הוא. ואחר כך באה פרשת הנשיאים שזו דרגה שלישית, שכתוב שהם הביאו שש עגלות צב, וזה רומז לדרך יותר גבוהה בעבודת ה' - להרים ולקדש את ענייני העוה"ז עצמם לה'

פותחים סידור

חיבור מחודש לעבודת התפילה

הרב אברהם אנגל*

התבודדות

בפרק הקודם למדנו על התפילה האישית המשולבת בנוסח העתיק של תפילת העמידה שחיברו לנו אנשי כנסת הגדולה. הפעם נלמד על דרך אחרת של תפילה אישית אותה סלל לנו רבי נחמן מברסלב, שלימד אותנו את מעלת ההתבודדות.

"הזהיר מאוד כמה פעמים על עניין השיחה בינו לבין קונו, שכל אדם ידבר שיחה בינו לבין קונו ויישב עצמו היטב מה היה עושה בעולם הזה, וירחם על עצמו ויפרוש כפיו בתחנותים ופיוסים, לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך שיוכחו ברחמי המרובים להתקרב לעבודתו יתברך וישתדל להמציא לו טענות ובקשות על זה." (שיחות הר"ן סח)

רבי נחמן ראה בהתבודדות הכרח של ממש, הרגל שבלעדיו אין אדם יכול להגיע ל"ישוב הדעת", כלומר: מודעות לרצונות הכמוסים בתוכו ולמידה שבה הוא מיישם אותם בחייו. הוא ביקש מחסידיו שירגילו את עצמם להתבודד לפחות שעה מדי יום, במקום פרטי - בחיק הטבע, בחדר או אפילו מתחת לשמיכה, והדריכם להתפלל ב"לשון אשכנז" (יידיש) דווקא, משום שזו הייתה שפת היום-יום שלהם, הלשון הטבעית והמוכנת להם ביותר.

אנו זכינו, אמנם, להיות דוברי לשון הקודש, אך גם אצלנו שפת הסידור אינה השפה המדוברת, היום-יומית. כאשר אנו מתבודדים, עלינו לנקוט לשון פשוטה, טבעית, ולא לשון גבוהה המנוסחת בקפידה.

לא כל אדם יכול להבטיח לעצמו שעה של התבודדות בכל יום, בחורשה או בשדה, אך ההתבודדות היא הרגל גמיש שניתן ליישום בדרכים רבות.

אם אין שעה, יש חמש דקות. אם אין חורשה, יש פינה שקטה בבית. אם אין מילים המבקשות להתפרץ, אפשר לקחת דף ועט ולמקד את המחשבה דרך הכתיבה.

מקום: מצא מקום נוח לשיבה והתכנסות בתוך עצמך.

שם: בחר בשם שבו תשתמש בפנותך אל ה' (ריבונו של עולם / השם / אבא / טאטע...)

שבח: ספר לה' על מצבך, התמקד במשהו מיוחד שקרה לך בזמן האחרון ומעורר בך רצון לשבח אותו. דבר בשפה פשוטה, טבעית ואישית, כפי שאתה מדבר עם חבר. כמוכן, בצורה מכובדת, מתוך יראת שמים וכבוד ה' שלנגד עיניך.

בקשה: בקש על מה שאתה נצרך אליו עכשיו במיוחד. בקשה או שתי בקשות לכל היותר. פרט את הבקשה, העמק בה ונמק אותה ככל שתוכל. תודה: הודה לה' על עצם האפשרות לדבר אתו פנים בפנים, על ששמע את תפילתך, על מה שנתן ועל מה שיינתן.

(מכנה זה של ההתבודדות מובא ע"פ הספר "תיכון תפילתי", מאת הרב דוב זינגר)

* הרב אברהם אנגל מחבר הספר על התפילה "ואביהתה תהילה" לתגובות avrahamengel@gmail.com

(ליקוטי מוהר"ן ח"ב צז.)
כן אין המקטרגים מצויים כל כך לארוב.

בְּרַכְנוּ אָבֵינוּ כְּלָנוּ

צפורה רוזנברג

שְׁלִיחִים נְאֻמֵּי
בְּיָדִים פְּרוּסוֹת
מְשַׁלְּשִׁים אוֹצְרוֹת
בְּשִׁלְשׁוֹת גְּנוּזוֹת
מְרַעֲפִים יְשׁוּעוֹת
בְּמָלִים עִם פְּנוֹת

יוֹנְקִים פֶּחַ
מְאָרוֹן שְׁלַחַן וּמְנוּחָה
שׁוֹרִים בְּמַחְנֶה
יִשְׂרָאֵל כְּהֵנָּה וְלוֹיָהּ
סוֹבְבִים בְּאַהֲבָה
אֲנָשִׁים נְשִׁים וְטָף

בְּרַכָּה בְּעֶטְיָפָה
בְּלִי עֵין הָרַע
שְׁמִירָה מְכָל
פְּגַע אֶסוֹן וּמַחְלָה
הָאֶרֶץ פְּנִים
בְּלִי רַגַע הַסְּתָרָה

חֲנִינָה מְכָל מְאָסָר וְשִׁבְיָהּ
חַן וְשִׁכְל טוֹב בְּכָל עֲצָה
חֶסֶד אֵל זֶרֶם פְּנֵיהָ
שְׁלוֹם בֵּית בְּכָל מְשֻׁפָּחָה
שְׁלוֹם בְּלִי סִכּוּף וּמְדוֹן
שְׁלוֹם בְּדָרוֹם וּבְצָפוֹן

רוּחַ גְּדוּלָה חוֹדְרַת לְקַרְבֵּי
מְפִיחָה עוֹצְמָה בְּעֲצָמוֹתַי
מְרַבָּה טוֹבוֹת עָלַי
מְתִיבָה בְּחַמְלָה נְשִׁמְתִי
מְחַזְקַת אֶמּוּנָתִי
יוֹצֵרַת בִּי שְׁפַע

הלם בליבו קולה של אשתו.

למחרת, טרם זריחת השמש, ירד למרתף. פתח את נרתיק הגיטרה באצבעות מהסוסות, הביט בה, העביר סמרטוט רך על המיתרים, כמו נפרד מאהבת בוסר ישנה. עטף אותה היטב ב”תכריכים” הראויים לה והניח פתק בין מתריה כאילו היא מדברת מפיו: “לילד שלי!! כשתגדל, אם תרצה אני כאן. אתקדש לך!”

תגובות: Ymalka02gmail.com

הגיטרה את תכני הקודש אל תוך עולמם שלהם כ”חור שחור” שחלקיקי האור נבלעים בתוכו “ולא נודע כי באו אל קרבו”.

כיוון שיצא שמו למרחוק הוזמן מדי שבוע לבתי ספר ישיבות אולפנות ולבתים פרטיים לספר את סיפור התשובה שלו. עתה כבר היה בטוח שראוי בכל זאת להשאיר את “יפת התואר” בביתו. מי יודע איזה ניצוץ מופלא מגולגל בה אולי יזכה להעלותו ולקדם בזה גאולתו, גאולת עם ועולם.

הוא חזר לנגן דבר יום ביומו ואף חיבר קטעי מקור שובי לב משלו בסגנונות מגוונים. בעיני רוחו ראה עצמו מנגן בטבורו של רחוב דיזינגוף לפני עוברים ושבים, מקבצם ואז מזיל באוזניהם דברי תורה “כמים קרים על נפשם העייפה”. חלקם אף ניגשים אליו ומתוודים וידיים רוטטים איך הרגישו שנגינתו היא כסולם המוצב ארצה וראשו בשמיים ומלאכי אלוקים עולים ויורדים בו. חזיונותיו אלו נשאו פרי. הוא קנה לו “מגבר רחוב” משוכח מסוג Roland וגמר בדעתו להתחיל ולהגשים חלומו מיד אחרי חג הסוכות הקרב ובא.

ביקשו ממנו להעביר שיעור בהושענא רבה בשכונת מגוריו. הוא בחר לדבר על שבעת האושפזין ובין אושפזי לאושפזי שילב מיצירותיו הספוגות בדם, שפיר ושליה מחדר לידתו שלו. מדמה עצמו “עושה נפשות” כאברהם, וזבל פרדותיו טוב מכספו וזהבו של אבימלך כיצחק, מלקט ניצוצות מבית לבן כיעקב. מעלה ערב רב ממצרים ומגיירים כמשה. רודף שלום כאהרון. מתקן מדת היסוד כיוסף הצדיק ואדמוני עם יפה עיניים כדוד. מה הוא הורג על דעת סנהדרין אף הוא מנגן על דעתם.

כשסיים דבריו ונחתמו צלילי הנעימה האחרונה שרר שקט בסוכה. איש לא מחא כפיים. רק נשארו לשבת. מישוהו מחה דמעה. אחר לחש לחברו: “מרגש כל כך”, אבל רותם לא שמע דבר. הוא ארז את הגיטרה בחיפזון כאילו חשש פן תשמיע צליל אחד נוסף מדעתה. יצא אל הרחוב נכנס לסוכתו ואז הבין - הוא שוב שם. הנער בן ה-15 שחולם להיות ג'ימי הנדריקס, ג'ף בק, דוד גילמור, אנדי לאטימר... חש את אותה התרגשות, אותה יוהרה חרישית, אותה כמיהה להכרה, למחיאות כפיים. לא כאברהם, לא כיצחק... אלא רותם השבוי בחלום ישן מעוטף בגלימתו של צדיק ועוטף פילגשו בטליתו.

”תחשוב טוב אם זה מקדם אותך בקדושה”.

בראשית תשובתו הכניס רותם את הגיטרה החשמלית שלו ל”נרתיקה”, הטמינה וגנזה עד שדמתה בעיניו ל”אשת יפת תואר” ששלל לו משדה הקרב וכעת רואה אותה בניוולה וחפץ לשלחה מביתו בכבושת פנים. גם מעט ציורי הקודש הבוסרי שרכש לו שללו בעוז את צלילי הסימפונייה הלא גמורה של נפשו עמוסת הסתירות אותה היטיב לבטא בשפת המיתר המחושמל טרם חזר בתשובה, באנקת ה blues היבבני וב-Rock המתריס וחסר המנוחה שהפיק ממיטריה. אך זו שכבר הטביעה רושם עז בנפשו והייתה מצוירת יפה בליבו, החל “זרע פורענותה” מפתחו ולעיתים קולה הולך וחזק דווקא בשעת תפילתו לימודו או סתם בלכתו בדרך. וכיוון שלא מצא עוז בנפשו “להניח בגדו בידה ולנוס החוצה” הוציאה מנרתיקה, חיברה למגבר החשמלי ונתן דרור לאחד ה”בלוזים” האהובים עליו אותו חיבר פעם בלילה ללא שינה על “חורבות” אהבה נכזבת של שנות נעוריו. אך “קצר המצע מהשתרע” עליו “כלאיים” אלה של קודש וחול יחדיו. ה blues המדמם דחק בגסות את מעט רשמי הקודש שסיגלם לו בעמל גדול וגרשם. רגשי אשם כבדים געשו בו. וכששבה אשתו מעבודתה וראתה אותו אבל וחפוי ראש העזה לשאול “נו מה, עוד פעם מצבי הרוח האלה?” הוא רמז לה לבוא אחריו. שם בחדר ראתה את “יפת התואר”. לעיניה ניגש והחליק אצבעותיו על מיתריה טעוני השמל, מפיק מהם ארפג'ו נהדר הפותח את להיט הענק hotel California. “תחשוב טוב אם הדבר הזה יקדם אותך בקדושה” הציעה ויצאה מהחדר. הוא נטמן שם עוד שעה ארוכה. לבסוף ניתק את הגיטרה מהמגבר הניח אותה בתיקה כמסה באוצרותיו יצא אט מן החדר וחזר ללימודו...

עד שקיבל היתר מרבו. “העייקר שיהיה בקדושה” אמר לו” רק כדי לעורר את השומעים לעבודת השם. נגן קלאסיקות דתיות, כך קל יותר לקדש את הניצוצות הבלועים בסגנונות מוזיקליים אלה שנפלו בשבי התרבות המערבית”.

כעצת רבו הקפיד לנגן שירי קודש בלבד אך הרגיש כיצד הוא “מעבר צורתם”, מלבישם לבוש נוכרי ומורידם בקודש. לבסוף חשב שטוב יהיה אם יכרוך ויבליע נגינתו בתוך סיפור התשובה שלו כתבלין נאה לדברים שבקדושה. אך תכף שהיה מנגן כדי לתת אופי מוזיקלי לרעינות הכבירים שזה עתה הרצה בפני קהל שומעיו חש איך בולעים צלילי

"אין צד טוב וצד רע. בחיים, בכל הסיטואציות... את יודעת, זה כמו שזוג מתגרש, סליחה, אז אומרים: מי אשם? זה הוא? זה היא? בדרך כלל זה שניהם". מחשבות על הריאיון של פרופ' יולי תמיר ועל פרשיות הסוטה והנזיר

סטייה לאומית

פרופ' יולי תמיר שימשה כחברת כנסת מטעם מפלגת העבודה וכשרת החינוך בין השנים תשס"ו-תשס"ט (2006-2009). בערב חג השבועות ראינה העיתונאית והסופרת נוה דרומי את תמיר במסגרת ראינות שהיא מקיימת עם דמויות בולטות בשמאל הישראלי. הריאיון הזה היה... ובכן, סדרת חינוך מאלפת מפי שרת החינוך לשעבר. להלן כמה קטעים מרכזיים מתוך הריאיון:

נוה דרומי: "משהו ב-7 באוקטובר בכל זאת שינה אצלך משהו בתפיסת העולם?"
יולי תמיר: "תראי, תפיסת העולם שלי בסוף, בשורה התחתונה לא השתנתה. לא היה פתרון ללא הסדר מדיני. אפשר להמשיך ולפעול בעזה והמלחמה יכולה להימשך, ויהיו עוד ועוד הרוגים ועוד חיילים ייפלו, ועוד נסכן את חיי השבויים, מה שאנחנו עושים מדי יום, ועוד ילדים ייהרגו בעזה. בסוף זה ייגמר רק בהסדר..."

נוה דרומי: "את אמרת, לדעתי באיזשהו פודקאסט, שלנצח זה לא חינוכי ושאמרת את זה גם לרמטכ"ל הרצי הלוי, כשהוא הזמין אתכם לשיחה לפני שהוא מונה לרמטכ"ל, נכון?"
יולי תמיר: "אני אמרתי שמטרת הצבא, זה"ל, הוא צבא הגנה לישראל. מטרתו להגן, לא לנצח. הוא לא בא להביס אחרים, הוא בא להגן עלינו..."

נוה דרומי: "כדי להגן עלינו, הוא צריך להביס אחרים, לא?"
יולי תמיר: "לא, זהו יש לך חשיבה כזאת צרה... סליחה... את חושבת שלנצח זה להביס. ואני אומרת לך שלנצח זה לבנות קואליציה, להביא

כוחות בינלאומיים, להביא השקעות כלכליות, לשלוח את הסטודנטים שלך לאוניברסיטאות הטובות בעולם כדי שהם ילמדו בהן. להביא ידע, ליצור כלכלה, זה לנצח. שדה הקרב הוא חלק כזה קטן מהחיים שלנו. ואתם, אנשים שבדעותיך, רוצים שנתמקד בו..."

נוה דרומי: "מי הצד היותר טוב בסכסוך?"
יולי תמיר: "אין צד יותר טוב. את יודעת מה? סכסוך מוציא את הרע מכולנו."
נוה דרומי: "לא, יש צד טוב ויש צד רע. יש קורבן ויש תוקף..."

יולי תמיר: "סליחה, זה ממש, חשיבה ממש ילדותית. אין צד טוב וצד רע. בחיים, בכל הסיטואציות... את יודעת, זה כמו שזוג מתגרש, סליחה, אז אומרים: מי אשם? זה הוא? זה היא? בדרך כלל זה שניהם."
נוה דרומי: "מי אשם בסכסוך לדעתך?"
יולי תמיר: "אני חושבת ששנינו..."

התנזרות והתפכחות

היסחפות רומנטית או יצרית רגעית, עלולה להוביל את האדם לנפילה חמורה ובמקרי קצה אף לפירוק התא המשפחתי. וכלשון חכמים: "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות" (סוטה ג, א). תיאור של היסחפות רגעית שכזאת מתוארת בפרשת הסוטה עליה אנו קוראים בפרשת נשא.

סטייתו של הסוטה עלולה לנבוע מכל מיני סיבות, אך המכנה המשותף לכולן הוא שהתמונה הגדולה של הברית, הקשר הזוגי והנאמנות לבן הזוג, מאבדת את מרכזיותה. האשליה, הפיתוי, הקסם הרגעי מושך את

הלב, מסמא את ההיגיון, עד לרגע ההתפכחות הכואב.

אם אפשר להעביר את עיקרון הסטייה הזוגית למישור הלאומי, הרי שההומניזם הסנטימנטלי והנאיבי שמבטאת פרופ' תמיר, מונע ממנה להבחין בעובדות פשוטות כגון: ההבדל בין אויב לאוהב, בין בני ברית לאלה שאינם בני ברית. ומעל הכול - מונע ממנה לתפוס את ערך הניצחון על הרשע. האשליות המתוקות על מזרח תיכון חדש ושאר דמיונות שווא, עלו לנו כבר בדמים רבים, ותמיד התפוצצו לנו בפרצוף.

אלא שלפרשיית הסוטה יש המושך שמופיע בסמוך - פרשיית הנזיה המופיעה בסמיכות כשתי פרשיות עוקבות (במדבר ה', יא - לא; ו', א - כא), וחז"ל התייחסו לסמיכות זו: תניא, רבי אומר: למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה? לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה זיר עצמו מן היין (ברכות סג.).

אם להמשיך את קו הפרשנות הלאומית לפרשיית הסוטה, הרי שההינזרות מן היין משמעותה - הינזרות ממה שמטשטש את שיקול הדעת הלאומי. כאשר אנו רואים סטייה לאומית שמובילה אותנו במשך עשורים אל עבר פי פחת ששיאו בטבח הנורא של רשעי עזה ושותפיהם, נתנזר ונתרחק מכל סוגי הרעיונות המשכרים והמשקרים, שמנסים למכור לנו כסוג של פתרון לכל הבעיות שלנו. ובחזרה למשל של פרופ' תמיר: לא, לא תמיד שני בני הזוג אשמים במשבר באופן שווה. וכדאי להתפכח מהסטייה השטותית הזאת אחת ולתמיד. ■

כשאת רוצה. אך גם אחרי כל מעשינו צריך לזכור שבאמת יד ה' היא זו המובילה ומנהיגה את הכול. לכן כלי הקודש נשארו לנשיאת הלויים בעצמם בלי עגלות. כי מצד האמת ה' נושא את העולם לבדו, וכפי שהארון היה נושא את עצמו. ויתרה מזה הארון גם נושא את נושאי⁸.

רצה לצוות עליהם במפורש. כי התפקיד קשה ומורכב, והצלחתו תהיה טובה יותר אם ישראל יבינו זאת מעצמם ויתנדבו לכך מרצונם החופשי. העגלות חולקו לנושאי המשכן בלבד. ארבע לבני מררי, ושתיים לבני גרשון. אך בני קהת שנושאים את כלי הקודש לא קיבלו עגלות אלא נשאו על כתפם. המשכן וכלי הקודש היו כבדים מאוד. הרבה יותר מיכולת בני אדם לשאת בעצמם. רק הכפורת שעל הארון הייתה עשויה זהב בעובי טפח ושקלה לבדה כמעט שני טון. כלומר המשכן אמור לשאת את עצמו. באמת ה' אינו צריך עזרה. הוא יכול לנהל את העולם לבדו מכוחו הבלתי מוגבל בלי עזרת אף אחד. אבל ה' חפץ במעשי האדם. הוא חפץ שנהיה שותפים עימו בתיקון העולם, ומחכה שגם אנו נרצה בכך. כתרצה -

המשך המאמר של הרב טרבלסי מעמוד 2 < **בשיתוף עשייתו של האדם.** וזו הכוונה שהמשכן שמסמל את העולם פורח באוויר. ה' רוצה שיהיה בארץ עם שיעזור לו בהנהגת העולם ובנשיאתו. וכדברי המדרש: "אמר הקב"ה מעלה אני עליכם כאילו כבר הייתי צריך לסבול בו את עולמי והבאתם לי עגלות."

לכן הנשיאים הביאו עגלות להורות שעמ"י מסייע לה' בנשיאת העולם שרמוז במשכן. ומלכותא דארעא כמלכותא דרקייעא, שגם כסא הכבוד סובבות סביבו חיות הקודש ונראות כנושאות אותו. צרור המור⁷ כותב שהנשיאים ראו זאת במתן תורה והבינו שזה תפקיד עמ"י לשאת את כסא ה' בעולם הארצי. ואכן רצון ה' שישראל ישתתפו עימו במשא העולם. אך לא

1. שמות לה, כז
2. כלי יקר לה, כז
3. במדבר רבה יב, טז
4. שיה"ש רבה ו, טו
5. צרור המור ז, ו
6. של"ה תרומה
7. במדבר ז, א
8. סוטה, לה

לקראת יציאה מקשר זוגי לא ראוי בנישואין

וכאשר בחרה כיצד להגיב, אמרה בטון החלטי ומכבד ובמשפט קצר. כשהוא ניסה לבטל אותה, היא לא נעלבה כמו פעם וגם לא הגיבה. למדה לומר לעצמה שזו בעיה שלו בלבד. הוא אמנם השתולל מכעס, כדי "להחזיר אותה למסלול ה'נכון' והמוכר. אלא שהיא כבר לא התרגשה. כי כבר קיבלה כוחות עצמיים פנימיים.

היום, היא אומרת: "הייתי צריכה מישהי מבחוץ שתגדיר לי את מה שלא ידעתי להגדיר לעצמי, כי הייתי במערבולת רגשית קשה ולומר את מה שלא העזתי לחשוב בקול: ש'זו לא אהבה. זו שליטה'. אני לא אשמה בזה שהייתי טובה. הוא ניצל את זה. אבל היום, אני טובה קודם לעצמי". אם את או אתה, חיים בזוגיות שגורמת לכם לחשוב פעמיים לפני כל מילה, אם אתם מרגישים אשמה, הקטנה, הגבלה ושואלי אתם הבעיה, אתם לא לבד.

שימו לב לסימנים העיקריים לזוגיות לא בריאה: צורך תמידי בהערצה, חוסר אמפתיה, תגובות קיצוניות לביקורת, מניפולציות רגשיות, התנשאות וביקורת גלויה או סמויה ושיתוף הילדים כנגד בן הזוג.

יש דרך לצאת מזה - לחיים שבהם אתם לא רק צריכים להצטדק על מי שאתם, אלא תלמדו לקבל את הזכות הבסיסית: לחיות את חייכם במלואם.

ושליטה...". רגע ההתעוררות שלה היה, באחת הפגישות כשאמרה לי: "אני מרגישה בכלא - בלי סורגים". ההחלטה שלה הגיעה, בעקבות ההתעוררות שלה. "אני מתה מהלכת. לא מוכנה להמשיך כך. לא בשבילו ולא בשביל הילדים. אני רוצה לחזור לעצמי, לדינה שהייתה פעם שמחה וצוחקת. לדינה שיוצאת לשיעורים, לחברות... די!"

עבודת הריפוי החלה מהאמונה בעצמה. כי היא כבר לא ידעה מה ואיך נכון להתנהג. המשפטים הביקורתיים שתמיד אמר לה, כבר היו חלק ממנה. היה צורך להפריד, מה שייך לו ומהי דרך הביטוי האישי שלה. מהו הקול האישי, הבחירה והאמונה שהרגשות שלה לא רק אמיתיים - אלא גם נכונים.

התהליך להבראה אישית, היה מלווה בהתקדמויות ובנסיונות. הבכי שלה, היה חלק משחרור של חלקים נפשיים שאינם שלה. בתחילת התהליך, בסימולציות שיצרנו, הגוף רעד מפחד. היא דמינה את התגובות שלו, את הכעס והאיזמים שלו. אע"פ כן, היא הייתה נחושה שהיא לא נכנעת יותר.

היא הפסיקה להסכים לכל מה שהוא מחליט. עדיין היה לה קשה לשים גבולות. בכל מצב שנוצר ביניהם, היא תרגלה כיצד לחזור לעצמה, ע"י ששאלה, מה היא מרגישה? מה היא רוצה?

בשבוע שעבר שירטטתי בנגיעה, את דמויות הגבר והאשה שיוצרים זוגיות לא ראויה, בלשון המעטה. כאשר במקרה הזה, הגבר שולט והאשה מרצה (וזה נכון גם הפוך).

כאמור במאמר הקודם, דינה השתדלה מאד להיות בסדר, לפי הקריטריונים של בעלה. כשהגיעה אלי, הייתה בתחושה של חוסר זהות אישית.

היא שיתפה אותי כמה שעובר עליה: כשעמדה מול המראה - לא זיהתה את עצמה.

היא שמה לב שחברותיה צוחקות בחופשיות, גם ליד בעליהן - וחשבה לעצמה:

"אני לא מרשה לעצמי לצחוק כבר מזמן. פחדתי שילעג לי או יכעס. אני מגלה שאני לא חיה, אני שורדת איכשהו ובעיקר בשביל הילדים. אני מרגישה שאין לי זכות לחיות את חיי כרצוני, אם זה לא מתאים לי". כל צעד שלה עובר סינון. הוא חושד בה, מבקר אותה, מגביל אותה - ואז מפנק - רק כשהיא מתיישרת על פי רצונה. הוא לא רואה אותה באמת - אלא את התפקיד שלה בחיים שלו, רק כפי שנראה לו.

"תמיד אני צריכה להעריך אותך. אין לו אמפתיה כלפי. הוא יוצר מניפולציות רגשיות ותגובות קיצוניות, גם מול הילדים. אם אני אומרת משהו שלא מתאים לו, הוא מתנשא ולועג לי ומאלץ אותי להתנהל על פי רצונו, מתוך כוחנות

ברכת כהנים - מפתח לעוצמה

מסביר הנתיבות שלום: "ברכת כהנים היא מתנה שנתן הקב"ה לעמו. כל התורה והמצוות הן עזר וסיוע שנתן הקב"ה ליהודי כנגד כל הדברים המרחיקים, אך נוסף על כך נתן הקב"ה ברוב רחמיו על ישראל את עניין ברכת כהנים, שבכל יום יהיה ליהודי ברכה של שפע עליון".

הכל צריך להיעשות באהבה - כדברי הוזהר: "כל כהן שאינו אוהב את עמו, או שאינו אוהב לעם, לא יישא כפיו לברך את העם". כלומר האהבה היא מרכיב שמעכב את הברכה.

"בְּרַכְּךָ ה' יְיָשִׁמְרֶךָ": הבסיס לביטחון והגנה. החלק הראשון של הברכה - "בְּרַכְּךָ ה' יְיָשִׁמְרֶךָ" - מהווה את התשתית לתחושת הביטחון העצמי של הילד. כהורים, אנו שואפים להעניק לילדינו סביבה בטוחה ומוגנת, הן פיזית והן רגשית. אך מעבר לכך, עלינו ללמד אותם שקיים כוח עליון, בורא עולם, ששומר ומגן עליהם תמיד.

כיצד עושים זאת בפועל?

תפילה והודיה: עודדו את ילדיכם להודות לה' על הטוב שהם מקבלים, וגם להתפלל ולבקש עזרה ברגעים קשים. שיח פתוח על האמונה בה' ככוח מגן ומלווה, יחזק את תחושת הביטחון שלהם. הצבת גבולות ברורים: גבולות ברורים ובטוחים מעניקים לילד תחושת יציבות וביטחון. הם מבינים שיש מי שדואג להם ומציב עבורם כללים ששומרים עליהם.

הוא ללמוד, לתקן ולצמוח. "יְשׂא ה' פְּנֵיו אֵלֶיךָ וְיִשָּׂם לְךָ שְׁלוֹם": שלוה פנימית ושלוה בית. החלק השלישי החותם של הברכה - עוסק בהשגת שלוה פנימית, שקט נפשי ושלוה. ילד שגדל בסביבה שלווה, ויודע ששלוה הוא ערך עליון, יפתח יכולת להתמודד עם אתגרי החיים בצורה רגועה ומאוזנת.

כיצד להטמיע את ערך השלוה? טיפוח שלום בית: בית שבו שורר שלום, שבו ההורים מכבדים זה את זה ופותרים קונפליקטים בצורה בונה, הוא המודל הטוב ביותר לילדים. פתרון קונפליקטים בדרכי שלום: למדו את ילדיכם כיצד ליישב מחלוקות עם חברים ואחים בדרכי שלום, תוך הקשבה, פשרה וכבוד הדדי.

הרגעה עצמית: עודדו את ילדיכם לפתח כלים להרגעה עצמית במצבי מתח, כמו נשימות עמוקות, תפילה שקטה או מציאת פינה שקטה. ברכת כהנים אינה רק נוסח תפילה. היא מהווה מפת דרכים חינוכית עבורנו ההורים. כשאנו מאמצים את עקרונות הברכה - ביטחון, חסד ושלוה - אנו מעניקים לילדינו לא רק חיים טובים יותר בהווה, אלא גם כלים עצמתיים שימשו אותם לכל אורך חייהם, ויאפשרו להם לצמוח להיות אנשים בוטחים, מלאי חסד ומבקשי שלום.

מודל אישי: הראו לילדיכם כיצד אתם עצמכם בוטחים בה', גם ברגעי אתגר. כאשר הם יראו אתכם ניגשים לקשיים מתוך אמונה, הם ילמדו לחקות זאת.

"יָאֵר ה' פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיְחַנֶּךָ": פיתוח ערך עצמי וחמלה. חלק זה של הברכה - מדבר על הארת פנים, חסד וחנינה. זהו ביטוי לאהבה ללא תנאי, לקבלה ולנתינת חסד. ילד שחש שפני הוריו מאירות אליו, ושמקבל חנינה גם כששוגה, יפתח ערך עצמי חיובי ויכולת לחמול גם על אחרים.

כלים מעשיים להורים: הארת פנים אמיתית: מעבר לחיוך, הארת פנים היא גישה של קבלה והכלה. הקפידו להאיר פנים לילדיכם גם כשהם כועסים, מתוסכלים או טועים. שימו לב להקשיב להם באמת, ולשדר להם שהם חשובים ואהובים בכל מצב.

חיזוקים חיוביים וממוקדים: במקום שבחים כלליים. התמקדו במאמץ ובהתקדמות של ילדיכם כמו, "אהבתי את הדרך שבה התמודדת עם האתגר הזה", או "כל הכבוד על ההתמדה שלך בלמידה" - משפטים כאלה בונים את הביטחון העצמי ומלמדים את הילד להעריך את התהליך ולא רק את התוצאה.

ללמד סליחה ומחילה: כאשר ילדיכם טועים, הראו להם את הכוח שבסליחה ובמחילה, הן מצדכם והן כלפי אחרים. הדגישו שכולנו טועים, והעיקר

קרבנות הנשיאים

בכרשת נשוא, מספר על משהו מיוחד שקרה לכני ישראל
 בפדגה הקדוש ברוך הוא צנה את הנשיאים של כל השבטים
 להביא קרבנות מיוחדים למשכן. מה מיוחד בזה?

כל נשיא הביא את אותו הקרבן, בדיוק! אותה המנחה,
 אותו המספר, אותו הסדר. ובכל זאת התורה מזכירה כל
 קרבן בנפרד.

מה נלמד מזה?

אף על פי שכלם הביאו אותו דבר, התורה מראה לנו שכל
 אחד מהם יקר וחשוב. כל נשיא עשה את הדבר מלבו, ברצון
 ובכונה שלו, ובשמים ראו את הכונה המיוחדת של כל אחד.

וכן גם אנו - אכלו אם נראה שכלם עושים אותו דבר
 (לדגמה: אומרים תפלה, לומדים תורה), כל אחד מביא את
 הלב שלו, את המחשבות שלו ואת הכונה שלו - והקדוש
 ברוך הוא מעריך את זה מאוד!

לכן נשאתם עושים דבר טוב - אכלו אם זה נראה כמו
 שכלם עושים - זכרו שאתם מיוחדים, והמעשה שלכם
 חשוב בעיני ה'.

יש, ערוץ הילדים

נשיא

ענו על החידות בדף הפרשה
 באתר ערוץ מאיר לילדים
 ואולי תזכו בפרס!

המחנה בפרשה

מצאו כמה התמונות דומות

שאלות בפרשה

1. מאיזה גיל ספרו את בני גרשון ובני מררי?
2. האם מותר לנזיר לאכול ענבים?
3. כמה מילים יש בפסוקים שנאמרים בברכת הכהנים?
4. מדוע בני קהת לא קיבלו עגלות לנשיאת הכלים?
5. למי בפרשת השבוע אסור להסתפר?
6. את מי משלחים מן המחנה? (ה, ב)

המלצת השבוע

אל תפספסו את
 הפרקים החדשים
 עם שומיקי בתוכנית
 הטיולים "מסע כומתה
 " באתר ערוץ מאיר
 לילדים!

חידה

מצאו בפרשה את התרגיל: $12 \times 10 = 120$

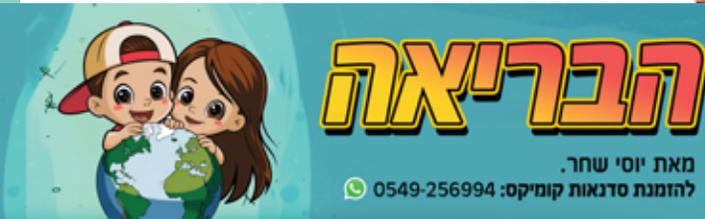
איזה דג הכי אוהבים לאכול ביוון? אה,
 טונה...

איש אחד נקלע לתוך מכונת קפה. הוא יצא
 משם בנס...

איך קוראים לאמא שיש לה שלושה ילדים?
 אם פי שלוש...

הבריאה

מאת יוסי שחר.

להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

כשאוויר מתחמם, המולקולות שלו רוקדות מהר
 יותר ותופסות יותר מקום. זה הופך אותו לקליל!

אוויר חם קל יותר מאוויר קר -
 לכן הוא עולה מעלה כמו בלון אינסופי!

תפסיק להיות
 כזה קריר!

בזכות התופעה הזו נוצרים עננים,
 רוחות, וכל מזג האוויר שלנו!

המתכון הסודי
 למזג אוויר מושלם!

האוויר החם עולה ויוצר זרמי הסעה -
 כמו כביש מהיר לציפורים!

אין כמו נסיעה
 בנתיב המהיר

המדבר הוא המקום הכי חם על פני כדור הארץ ביום,
 אבל בלילה הוא יכול להיות קר מאוד! זה קורה כי באוויר
 היבש אין לחות שתחזיק את החום.

כשחושבים על דבר הא-להות, לפעמים הולכת היא המחשבה בצורה שוללת את העולם, כלומר שהציור הא-להי בגודלו, בעוזו, בקדושתו, ביופיו, בגבורתו, באין סופיותו, מאפס את ההויה כולה. וכולא כלא חשיבין, לאין דומין. זאת היא המחשבה הבאה מתוך הגבורה, והמתלבשת במידתה. ויש עוד ציור יותר מבוסס, שהמחשבה הא-להית משלמת היא את העולם, היא נותנת להויה כולה את ערכה הנכון. מצד מחשבה שממקור חסד כזאת, הולכת אהבת העולם וכל הבריות ומתגברת, בכל המילוא שהאהבה הא-להית, והמחשבה הצלולה בעניין הא-להי, מתמלאת ותופסת יותר מקום בעולם. בזה החושב לא נפרש מן העולם, אלא מעלה את העולם אל העדן העליון, העדנה והרוממות הא-להית.

שמונה קבצים ב, קפד

על סדר היום הרב שלמה אבינר

- ת: ודאי. אלא שזה תהליך נמשך.
 ש: במה זה תלוי?
 ת: בדחף הנשמתי. הדתיים יכולים לעזור בזה שירבו אהבה ואמונה.
 ש: ומה עם הכשרות, למשל?
 ת: 70% אחוז מעדיפים לאכול כשר.
 ש: ומה עם החרדים?
 ת: הם אנשים יראי שמים, מקפידים על קלה כחמורה, ומקדישים זמנם הפנוי ללימוד תורה.
 ש: אבל לא הולכים לצבא?
 ת: נכון. זה עניין רחוק מהם כרגע. בסוף כולם ילכו. אף זה תהליך צריך סבלנות היסטורית.
 ש: מה עם הכלכלה? הם רק עובדים כדי להתפרנס בדוחק.
 ת: זו מידה טובה. מסתפקים במועט.
 ש: אבל מה עם הכלכלה של המדינה?
 ת: נכון. מדינה חייבת להיות עשירה. והם נכנסים לאט לאט לתחום הכלכלה. סבלנות.
 ש: אם כך, בכל הנושאים צריך סבלנות...
 ת: כן.

לאן פני העולם (ראיון קצר בתקשורת)

- ש: לאן הולך העולם?
 ת: הוא מתקדם לאט לאט כלפי מעלה.
 ש: ובאופן מפורט יותר?
 ת: איננו יודעים. אין לנו נביאים.
 ש: סופו של המין האנושי להתגייר?
 ת: לא. אלא שישמרו שבע מצוות בני נח.
 ש: איך זה יקרה?
 ת: איננו יודעים. זה יקרה מתוך התעלות של עם ישראל.
 ש: כרגע, לפחות, האם המין האנושי מאושר?
 ת: לא נראה כך.
 ש: איך אפשר לדעת? מה המדד?
 ת: המדד הוא הפריון. ככל שמאושרים, משתוקקים ליותר ילדים. כרגע בכל מדינות ה-OECD שיעור הפריון לאשה הוא פחות מ-2. בין 1 ל-2.2. אנו המדינה היחידה שבה שיעור הפריון: 2.9.
 ש: ומה יהיה עם מדינת ישראל?
 ת: מתקדמים בכל התחומים. כמובן יש עליות וירידות, אך סך הכל, אנו במגמת עלייה.
 ש: האם חילונים ייעשו לדתיים?

הרב חגי לונדין ר"מ במכון מאיר

תשלומין כל שבעה

ימי המשך למתן תורה, ימי שמחה, ולכן לא נופלים אפיים בתפילה כבימי חול רגילים.
 בספר חמדת ימים נכתב על הימים הללו: "ותמיד בקרב הימים הללו לא ימוש מנגד עיניו לחשוב במעמד הר סיני, ויצייר בשכלו איך עמדו ישראל בטהרה נגד ההר מול האלוקים".
 ליהודי קשה לעזוב את הר סיני, ולכן אנו מנסים עוד קצת להישאר בתחתית ההר. אלו ימים שניתן בהם להשלים את מתן תורה, מי שחש שפספס - יש זמן לתקן עד י"ב סיוון.

איך מרגישים אחרי חג השבועות? בו' סיוון התרוממנו למתן תורה; למדנו כל הלילה; קראנו את מגילת רות על צמיחת מלכות בית דוד - וכעת לאחר החג צריך לחזור לשגרה, לעבודה, לחדשות ולפוליטיקה.
 איך אפשר?
 חז"ל חמלו עלינו ותיקנו שלא לומר תפילת תחנון עד י"ב סיוון, כי "תשלומין כל שבעה" (חגיגה ז, א) - בזמן שבית המקדש היה קיים, היה ניתן להשלים את קורבנות החג בשבעת הימים הללו (בפועל נוהגים רק ששה). אלו

שליחת הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי?
איתנו אתם יכולים!

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע
- ופרוסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדרכת מודעות בבתי הכנסת
- ובריכוזים דתיים
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

הפקות מיוחדות:
 עיצוב קדם זרפוס דופוס
 איסוף ועיטוף מוגנים בניילון
 לפי הזמנה. הידוק כסיכות
 הכנסת אינסטרטים לעלונים

לפרטים
 052-3808510
 00528908510@gmail.com

יהדות באהבה
 מכון מאיר

לטלפנייה המתחדשת במכון מאיר

דרושים/ות
טלפנים/יות
 למעון התרומות

שכר בסיס + בונוסים, משמרות אחה"צ/ערב

מעוניינים?
 שלחו טקסט 052-5121946

חדש על המדף

חדשות הבוקר!

פרשת השבוע בעיתוני התקופה + ספר יהושע בעיתוני התקופה
 מאת דביר ומאיר לוישה

www.ChavaBooks.co.il | 02-9973168